

Električna žoga.

(V mesečni noči v družbi čudežnih rajskih ptic, ki so me obkrožale, sedečega v nočni srajci z dolgimi in širokimi rokavi v mojega očeta hiši in pele o meni, morskem svetilniku.)

Štiri razsvetljena okna so v me strmela, ko sem se odpravil iz mesta kakor po tipkah klavirja in sem se oziral v oblačno nebo. In sem si mislil: O, kdaj Ti bom enak, nebeški slikar? Kar zjutraj naslikaš, spreminjaš vsak trenutek, včasih celo naenkrat razkosaš z nožem belo platno, poškropiš ga s curki svoje krvi in pokriješ z viharjem svoje duše. In že sem slišal odgovor, kakor da govori k meni brneč brzjavni drog: Kolikokrat si si že stopil na glavo, ali veš?

Samo na njo ponosno in z bičem v rokah, ki najbrž ne bo nikdar vedela, da sem jo ljubil, sem mislil, na njene bele roke, ki me mogoče obijajo v sanjah, njena alabastrova prsa, iz katerih bi bolan pil kakor iz vrča, njene črne lase, o katerih se mi zdi, da segajo do tal in ki bi me v opojnih nočeh pokrile, da ne bi več videl večnokrožnega solnca, njeno vitko telo, ki bi se žejno naslajalo z mojo krvjo, ki je kakor šampanjec in ki bi ji jo ponudil v zlati čaši. Zasovražil pa sem bolj kakor kdaj blede ljubico, ki hodi za menoj z opotekajočimi nogami, da se vrže suženjsko v prah pred menoj in me prosi z objokanimi očmi za ovel nagel v moji gumbnici. In že sem stal pod gigantskim slavolokom modrijanov od vstvarjenja sveta, ki je še vedno brez strehe in skušal pasti v nje, ki so gledali svojo okolico s plešami na glavah in s čeli kakor bi gledal globokobrazdaste njive. Stal sem ravno na levi strani slavoloka in ko sem se videl kakor otroka, ki sem že metal mlinske kamene proti nebu, sem se počutil silno nesrečnega. Bilo pa je nekaj nenavadnega, ko sem videl, da mi kameniti pogledi vseh modrijanov pritrjujejo in me pomilovalno ogledujejo.

Odbil sem se od prvega modrijana na levi strani slavoloka
kakor da sem električna žoga

in

priletel v modrijana na desni strani.

Od tega sem se zopet odbil

in

odletel v modrijana na levi strani

in

odbijal sem se navzgor
vedno v kotu 45°.

In	slavolok
ko	milijonske
sem	množice
bil	bojnih
že	ljudstev
precej	iz
visoko	vseh
v	delov
zraku,	sveta,
sem	oboroženih
nenadoma	od
zagledal	nog
korakati	do
skozi	glave.

Šli pa so v presledkih in vlekli so se v neizmerne daljave kakor velikanske sive kače.

Ravno je posijal mesec

in

gledal sem nizke, koščene ljudi,
ki so korakali v trinajststopih,
zemlja je votlo donela pod njih umerjenimi koraki

in

od neba se odbijalo njihovo orjaško bojno petje.

Spremljale so jih številne vojaške godbe in kadar je prenehala ena, je pričela druga.

(Vseh godb pa je bilo več tisoč.)

Na čelu so jim jezdili vojvode na iskrih konjih vrancih
in z golimi meči v rokah.

Nepregledne so bile vrste tovornih avtomobilov,
na katerih so bile naložene strojnice

	z municijo
	orjaških
	topov,
	ki so jih vlekli težki konji,
	in ogromnih
	tankov,
ki so se pomikali kakor velikanske želve.	
Veličastno	čolni
sliko	i. t. d.
so izpopolnjevale	In
na	sem
trenskih	se
vozovih	vzpenjal
sedeče	vedno
družine	kvišku
kakor	in
žene,	kvišku
dekleta,	in
otroci	spletal
in starčki,	mrežo,
krdela	rdečo
zrakoplovov,	od
ki so krožila	svoje
v zraku	srčne
kakor	krvi,
velike	jaz
ptice	mrežopletelec,
ujede	in
in na morju	že
vseh	sem
vrst	prišel
bojne	do
ladje,	poslednjega
torpedni	modrijanov.

Rabeljsko se mi je zasmeljal v pozdrav,
ko sem se začutil popolnoma svobodnega,

nič več se nisem mogel odbijati kakor da sem električna žoga,
temveč potegnil sem k sebi čudodelno lestvo,
ki sem si jo spletel s svojo krvjo, svetlikajočo se kakor rubin,
vrgel jo na nevidno steno v zraku
in
začel plezati po njej,
ki je postala trdna kakor bi bila iz najboljšega pletiva.
(Pod menoj neskončno brezдно in nad menoj brezmejno nebo.)

»Zame ne živi nobena rožica na svetu, nobena dušica, nobena zvezdica,« sem si zatrjeval z brezprimernim pekrom v srcu in s slastjo ogledoval britev, s katero sem si hotel prerezati na zapestju bolno utripajoče žile. Takrat sem naenkrat zagledal v daljavi vrsto delavcev z žvižgajočimi in v solncu blestečimi kosami, ki so se vzdigale, padale, dolge in ostre vratove proti meni namenjene in se mi bližale. Sedel sem v visoki travi in za svojim hrbtom sem imel v tla zasajen drog z mrežo za metulje. In ko sem imel ta prizor iz svojega mladostnega življenja v najrazličnejših barvah pred očmi kakor da gledam v spektrum, sem se vprašal: Ali sem dovolj močan, da se mi ne bo zvrtilo v glavi, če se ozrem v mračne dežele, ki so že za mano?

Anton Podbevšek.